

Københavns Kriminal- og Politiret. Forslaget gaar ud paa at forøge Kriminalrets-assessorernes Antal med 3. Byens Vækt har ganske naturligt foranlediget, at Kriminal- og Politirettens Arbejde i Aarenes Løb er blevet meget væsentligt forøget. Dette gøres der Rede for i de Anmærkninger, som ledsager Lovforslaget, og jeg skal desangaaende henvise til disse. Men det vil ogsaa være alle det høje Tings Medlemmer bekendt, at de senere Aars ekstraordinære Forhold har gjort, at helt nye Forbrydelsesarter er dukket op og har forvoldt Kriminal- og Politiretten et meget væsentlig forøget Arbejde. Det er nu af Vigtighed for Borgernes Vel, at Kriminal- og Politiretten har en rimelig Ro til at udføre det Arbejde, som paahviler den. Skal Beslutningerne tages hastigt, kan de let blive taget uden tilstrækkelig roligt Overlæg, og Følgen deraf kan blive, at Borgere uden Skyld kan komme i stor Forlegenhed. Jeg tror derfor, det er i vort Samfunds virkelige Interesse, at der ansættes saa mange Assessorer i denne Ret, at de ikke skal være alt for stærkt overbebyrdede. Desuden vil der, naar den nye Procesmaade træder i Kraft i Efteraaret 1919, blive ansat adskilligt flere Assessorer i Kriminal- og Politiretten, saa naar vi nu forøger deres Antal med 3, er det ikke en stedsevarende Byrde med Lønninger til 3 nye Embedsmænd. Det er altsaa kun for disse 3 Aar, man vilde have en lille Besparelse, hvis man ikke forøgede Assessorernes Antal med disse 3. Jeg haaber, man fra alle Sider kan enes om at gennemføre dette Lovforslag. Der er stor Trang til, at Kriminalretten kan faa sit Antal af Assessorer forøget med disse 3, saa det vilde være mig meget kært, hvis den høje Rigsdag vilde gennemføre Lovforslaget hurtigst muligt.

Medens jeg har kunnet motivere disse to Lovforslag ganske kort, vil det være nødvendigt for mig at udtale mig noget udførligere om det tredje Lovforslag, som jeg skal have den Ære at fremsætte for det høje Ting, nemlig *Forslag til Lov om Køb paa Afbetaling*. Dette Lovforslag er, ligesom to andre Lovforslag, som jeg i Dag skal have den Ære at fremsætte for det høje Landsting, nemlig Forslag til Lov om Kommission, Handelsagentur og Handelsrejsende og Forslag til Lov om Aftaler og andre Retshandler paa Formuerettens Omraade, Led i de gennem en Aarrække fortsatte Bestræbelser for paa Omraader, hvor saadant anses for hensigtsmæssigt,

at tilvejebringe ensartede Lovregler i de tre nordiske Lande.

Lovforslaget er ligesom en Række tidligere Love, af hvilke jeg her skal nævne Vekselloven, Firmaloven, Søloven, Checkloven og senest Købeloven, Resultatet af et Samarbejde mellem 3, henholdsvis i Danmark, Sverige og Norge nedsatte Kommissioner. Angaaende disse Kommissioners Sammensætning samt Gangen i deres Arbejde og Forhandlinger kan jeg henvise til de Forslaget ledsagende Bemærkninger.

Lovforslaget fremsættes uforandret i den Skikkelse, hvori det er modtaget fra den danske Kommission. For saa vidt angaar de materielle Regler, stemmer Forslaget i alt væsentligt med et tilsvarende svensk Lovudkast og ligeledes ogsaa i de fleste Retninger med et norsk Lovudkast om samme Emne. De processuelle Regler har derimod som Følge af Forskelligheder i Retsorganisationen i de tre Lande ikke kunnet blive ensartede. Saavel det norske som det svenske Udkast er ophøjede til Love, der allerede er traadte i Kraft. Vi staar altsaa tilbage, men jeg haaber, at vi nu skal vinde ind paa de to andre skandinaviske Lande, saa at vi paa dette Omraade faar fælles Lovgivning.

De Forhold, der behandles i Lovforslaget, har længe trængt til en lovmæssig Ordning, navnlig med det Formaal for Øje at hemme de Misbrug, som har fundet og fremdeles finder Sted ved Køb paa Afbetaling. Allerede i 1895 blev der af Regeringen forelagt Landstinget et Forslag til „Lov om Afdragshandeler“, men Forslaget blev ikke gennemført. I Efteraaret 1907 indbragtes ved privat Initiativ et nyt Forslag, men heller ikke denne Gang blev Forslaget behandlet til Ende, og siden har Spørgsmaalet hvilet, væsentlig under Hensyn til de fremkomne Planer om en fælles nordisk Lovgivning paa dette Omraade.

Vanskeligheden ved Afbetalingskøb er, at medens der paa den ene Side ved saadanne Køb findes en Række Transaktioner, som fortjener ringe Sympati, og ved hvilke mindre oplyste og i Almindelighed i økonomisk Henseende daarligt stillede Personer paa utilbørlig Maade udbyttes af mindre samvittighedsfulde Forretningsmænd, gives der paa den anden Side Afbetalingshandeler, som maa ses i et helt andet Lys og maa anses ikke alene for uskadelige, men endog samfundsnyttige, idet det ved dem bliver muligt for mindre bemidlede Personer, der ikke er i Stand til straks kontant at betale Genstande, for hvilke de har paatrængende Brug, f. Eks. Haandværks-